

даше, че човѣкътъ я иска, той намисли скжпо да я продаде.

— Слушайте, господине, каза той слѣдъ малко мълчание. Макаръ да не ми е за даване Козета, но ще се съглася да я земете, ако ми броятъ ей-сега 1500 лева.

Непознатиятъ извади отъ джоба си единъ ветъ коженъ портфелъ, отвори го, извади три банкноти по 500 лева, които сложи на масата. Слѣдъ това натисна ги съ широкия си показалецъ и рѣшително рече на кръчмаря.

— Доведете Козета.

Докато се вършеше този пазарлъкъ, Козета бѣше ходила при камината, зела бѣ обувката си и намѣрила вжтрѣ новата жълтица — наполеонъ. Тя страшно се зарадва. Тя никога не бѣ видѣла жълтица и бързо я пусна въ джоба си, да не я види нѣкой. Подиръ това тя си погледна куклата.

И тъй нова кукла и нова жълтица!

Това хемъ я радваше, хемъ я плашеше. Ами какво ще каже госпожа Тенардиерица, ако види жълтицата? Нѣма ли да рече, че тя е крадена. Дѣтето се разтрепера. Но тя се успокои като зърна непознатия пжтникъ. Отъ него тя само не се плашеше. И тя си помисли, че ако госпожата ѝ земе жълтицата или почне да я бие, човѣкътъ ще стане и ще я запази. Козета по-напрѣдъ мжчена, бита, гола, боса, нѣмаше защитникъ. А сега тя вѣрва, че има такъвъ и този човѣкъ стои на масата въ кръчмата. При всичко това тя тичаше да шета, да мете, да реди, да бърше. Отъ врѣме на врѣме тя изкокнува вънъ или се заврѣ подъ масата, извади жалтицата и си я погледа съ изплѣзенъ езикъ.